

Nya Fäderneslandet

Avslöjar vad Politiska Maktens Media (PMM) mörklägger

PK=paradigmet

JAN TULLBERG

Docent i nationalekonomi

En viktig uppgift är att förstå vad som är drivkrafterna bakom det märkliga PK-paradigmet. Kanske är uppfostringsprojektet det centrala? Mycket handlar om att ge de alerta följarna av de nyetablerade normerna möjlighet att rätta de oinformerade och felsägande.

PK-projekten är inte godtyckliga eller överraskande. Man kan se dem som ett pärlband av likartade positioner med hög nivå av härmning. Två centrala krav råder:

- En PK-position får inte leda till en tydlig personlig kostnad. Att vara PK är att följa en egoistisk och egocentrisk strategi.
- En PK-position skall locka med ett moralistiskt överläge.

Då åsikten normalt saknar intellektuellt rättfärdigande och kan vara såväl ologisk som verklighetsfrånvärd och okunnig, är det viktigt med en stark moraliserande möjlighet. Utifrån den positionen skall man kunna framhäva sig själv gentemot andra. Den Goda avsikten eller den Höga principen behövs.

Machiavelli påtalade vikten av att fursten underströk sin religiösa tro. Fursten bör hävda att hans makt och egoism tyglas av hans tro. Att den ofta är förenlig med egenintresset skall ses som en tillfällighet.

En vanlig modell vid introduktion av en ny kommersiell produkt är att dela upp marknaden i olika kundgrupper som lockas olika snabbt. Vissa behöver bara se en start på en modetrend för att ansluta sig, andra väntar tills fler har skaffat produkten, men nyheten ifrågasätts ofta inte.

Konformismen

Konformismen gör att det inte finns ett reellt motstånd mot dryga innovatörer; de

andra kommer att följa efter. De olika grupperna kan vara rätt eniga om prognosen för ett successivt genombrott.

Talet om åsiktspluralism förutsätter ett motstånd som ifrågasätter modeflugorna, men det råder dessvärre ofta en stark bias för det som blir stämplat som moderiktigt. Opportunismen är stark liksom nyfikenhet på det nya; även dumheter som ligger i tiden anses svåra att motstå, det gäller att gilla läget och hänga med.

Medias roll

Valet av hyllade mål är inte slumpmässigt eller nihilistiskt. Media är noga med att freda PK-åsikter från kritik. Den stora fusionen mellan media, vänster och höger är viktig som förklaring till potentialen för konsensus och att vansinnigheter kan drivas utan att det blir en stark opposition.

Genom att inte tro på kollektiva intressen som det nationella kan man vara generös med andras pengar utan att se någon egen förlust i detta. Man ingår i en kosmopolitisk värld där det inte spelar någon roll om Sverige blir lite fattigare.

Vänstern har givit upp socialismen och jämlikheten och de personliga uppoffringarna som ingår i verklig idealism och satsar nu utan att skämmas på egen lön och karriär; eventuell generositet betalas med andras pengar. Det är viktigt att invandringen inte leder till att man tvingas köpa ett sämre rödvin. Ideologisk stringens tarvas inte heller längre; den nya vänstern vill inte bevisa något systematiskt, man har blivit konstnärliga kulturmarxister utan strikt ideologi.

Att feministiska ateister sympatiserar med paternalistiska muslimer illustrerar den avideologiserade förvirringen. Tidigare tog ideologin retoriken i sin tjänst, nu är det den moralistiska retoriken som avancerat till ideologi.

Högern och de tysta

Högern gläder sig åt ökat genomslag för globaliseringen och de fria marknadskrafterna. En eftergift är att de accepterar hela det kulturmarxistiska paketet: feminism, klimatalarmism och antirasism. Detta inte med samma entusiasm som vänstern, men utan att höja en röst emot.

De tysta är inte så viktiga då det är svårt att se skillnad på situation A där 80 procent är för och de andra tysta, och en situation B där bara 10 procent är för och resten tysta. Alla behöver inte instämma ljudligt för att etablera en rådande bild av konsensus; de tysta tycks samtycka.

Uppoffringsretoriken begränsas inte av krav på att "walk the talk", utan ord och handling är två skilda rum. Hyckleriet är centralt för att söka dölja skillnaden mellan retorik och faktiskt beteende. PK-retorik är generell och medför inga knepiga krav på predikanten; det är inte ens "lastens hyllning till dygden", utan utgör två separata världar. Man instämmer i sentimentala påståenden, utan reflektion eller diskussion.

Argumentationen

Argumentationen är också delad i två skilda beteenden. Defensivt är PK-människan postmodernist; var och en salig på sin tro, det finns inte bara en sanning osv. Offensivt har man inga sådana begränsningar. I terminologin finns en stor mängd etiketter som anses bära på djupa sanningar; vissa beteckningar är goda och sanna, andra är onda och osanna. Detta visar sig som en uppenbarelse för den goda människan; den naiva barnatron blir ett bevis för personens godhet.

Den vanliga människan lär sig säga

”rätt”, men sedan i stort sett göra som hon vill inom betydligt bredare ramar. Men etablissemangen får genom retoriken stöd för sitt transformationsprojekt. Vad detta blir spelar mindre roll, men det behöver få ett ändamål för att kunna driva ett uppfostringsprojekt.

Ständig omorganisering

En instruktiv parallell är olika *“management fads”* inom företagsledning. De flesta beslut hanteras rätt rationellt på lägre nivåer inom företaget. Vad behövs då företagsledningen till? Det som saknar rationell motivering behöver stöd av auktoritet som utnämningar av *“Centers of excellence”*, nya policyprogram och en ständig omorganisering.

Politiker och myndigheter behöver också extra uppgifter för att sysselsätta ledningsgruppen. Världen av idag blir alltmer konformistisk och det är populärt att harmonisera sitt land med andra. Många länder som inte är med i EU håller ändå på att genomföra Bolognaprocessen i sitt utbildningssystem; sådana projekt är redan välkända och härmning är lätt att sälja in mot andra beslutsfattare.

Sammankomster i Davos och likande möten kan naturligtvis inte fatta svåra beslut. De är sociala sammankomster som dock kan ge en vink om vilka modeord som

är mest populära. Ingen plan görs upp, utan endast en avstämning till andra, som ett fiskstim och med samma logik; man är tryggare i massan än om man simmar på egen hand.

Problemen och hoten idag är inte polarisering utan en stark homogenisering. När de kritiska invändningarna tystnar rullar snyftet fram som en ångvält: Vi måste alla hjälpa de stackars HBTQ-människorna.

Kulturrevolution uppifrån

Vetenskapen försöker förklara, medan PK i hög grad söker förklara bort relevanta aspekter, kvar blir då endast moralismen som kan styra handlandet.

PK är att se som en kulturrevolution uppifrån. Den drivs i viss mån av entusiasm, men i mycket högre grad av rädsla; man går med eller man riskerar att trampas ned. Som i kommunismens slutfas får medlöparna en valmöjlighet; man kan lägga sin röst mot istället för med regimen. Man skäms dock för sin rädsla och då blir förnekandet av rädslan en försvarsreaktion. *”Jag är kanske lite oengagerad och lite okunnig, men rädd det är jag inte.”* Den rädde söker dölja sin mesighet bakom ett instämmande med den rådande åsikten.

Bristen på kritisk granskning gör att galenskaperna skenar. Ju galnare en idé

är, desto mer indikerar det att det finns en emotionell glöd som drivande kraft. Andra som uppfattar detta som pladder säger ändå inte emot och skaffar sig därmed fiender. De flesta ser dessa förändringar i den sociala miljön som något man skall anpassa sig till

PK drivs av en handfull troende och ett stort antal anpasslingar; få gör en egen saklig bedömning och går emot den kollektiva dårskapen.

Skyddas av sin löjlighet

Jag tror att PK skyddas av sin löjlighet. Mycket är så dumt att människor kan säga att de inte blivit lurade, utan att de går med på grund av social smidighet. Man manövrerar i ett socialt rum där sådana här tokigheter har fått en plats: *”De lurar inte mig, men jag är ingen stridstupp utan en pragmatiker.”*

Herbert Marcuse påstod att *”repressiv tolerans”* var etablissemangets metod mot vänstern, men det är definitivt inte dess metod mot högerpopulism. Den linje dagens etablissemang driver mot dem som är *”politiskt inkorrekta”* är repression utan tolerans. De totalitära inslagen i PK är inte smärre brister utan själva motorn. Att flyta ovanpå och trycka ner är själv kärnan i PK-projektet.

Stormakten Soros

George Soros har med åren – själv är han 87 år – i egen hög person kommit att framstå som en stormakt i paritet med EU, USA, Ryssland och Kina.

Läckta sokument visar att bilionären Soros med sina olika kontaktnät byggt upp ett helt imperium. Antalet EU-ledamöter som är underordnade detta imperium uppges till 226 med före detta ordöranden i EU-parlamentet Martin Schultz i spetsen.

Det har väckts förvåning hur lätt Soros visat sig ha tillgång till ordöranden i Europakommissionen Jean-Claude Juncker. Nyligen hade de båda ett möte utan officiell agenda och bakom stängda dörrar.

Soros inflytande över EU:s migrationspolitik är väl dokumenterad. Enligt vad Soros förordar skall en permanent mekanism inrättas med rätt att utfärda tvingande beslu om fördelning av kvoter utan övre gräns för antalet migranter.

När Finland räddade Sverige

Efter att Röda armén den 20 juni 1944 hade intagit Viborg hade en väg öppnats för att ta sig vidare mot Helsingfors för att sedan fortsätta mot Sverige. Det var den sovjetiska planen.

Det finska försvaret lyckades emellertid med stöd av kraftig artillerield under det fem dagar långa slaget vid Tienhaara uppnå en avvärjningsseger, som fick en avgörande betydelse för krigets utgång. För denna insats framförde **Göran Persson** Sveriges tack då han som ny statsminister besökte Finland.

I svenska skolböcker omnämns inte slaget vid Tienhaara.

Sverige nytt hot mot Finland

Idag håller Sverige på att växa sig till ett större hot mot Finland än Putins Ryssland. Det menar finske professorn **Paul Lillrank**. Orsaken är den muslimska massinvandringen.

Sverige håller på att förvandlas till ett otrött parallellsamhälle med en etnisk underklass. Mångkulturalismen startar konflikter, förklarar han.

Svenska kommuner är dåliga på att hantera återvändande IS-terrorister. De väljer att *“kärleksbomba”* dem med ekonomiska bidrag och förtur i landets bostadskö.

I ett aktuellt inlägg skriver han:

Det finns en reell risk att Sverige förvandlas till en misslyckad stat med ghetton där svensk lag inte längre gäller och polisen inte längre har kontroll över läget. Demokratin är satt ur spel när myndigheterna bryter mot migrationslagen och polisen ser genom fingrarna på illegala invandrare. Det är inte otänkbart att Sverige blir en större säkerhetsrisk än Finland.”